

Waarom Sieneke het Eurovisie Songfestival niet wint

“Good evening Oslo. Here is Moscow calling. I have the results of the Russian jury. Twelve points go to The Netherlands.” Helaas zullen we deze prachtige score, die wordt uitgesproken door een Russische schone, tijdens het komende Eurovisie Songfestival niet horen, want Sieneke vliegt eruit met het liedje ‘Ik ben verliefd’ (‘Sha-la-lie’) in haar halve finale op 27 mei. Nederland is dan weer een illusie armer en een ervaring rijker. Het zit Nijmeegse Sieneke niet mee. Eerst was ze niet gewenst door tekst- en muzikschrijver Pierre Kartner, die tegen zijn zin in de knoop moest doorhakken nadat de stemmen staakten tijdens het Nationaal Songfestival. En in de week voor haar vertrek op dinsdag 18 mei naar Oslo heeft ze last van een zware keelontsteking. Een risico van het vak? Weet het arme wicht waar ze aan begint?

De organisatie verwacht 120 miljoen televisiekijkers tijdens de finale, onder wie ondergetekende. Met zijn zestien miljoen Nederlandse kenners hebben we snel onze menig gevormd. Eigenwijs als ik ben behoort ik ook hiertoe. Sieneke zal de finale echter niet halen, omdat het zeer dansbare, vrolijke deuntje met onder andere originele oer-Hollandse draaiorgelklanken, te oubollig klinkt voor het jeugdige, internationale kijkers- en kiezerspubliek. Voorts zingt Sieneke in het Nederlands, dat natuurlijk de kans op succes naar een minimum verkleint. Volgens kenners heeft Sieneke echter volop zangkwaliteiten, maar die alleen zijn tegenwoordig ondergeschikt om de finale van de spectaculaire show te bereiken.

Excuus-Truus

Twee zaken frapperen mij elk jaar weer. Om te beginnen loopt de Nederlandse inzending al jaren achter elkaar kansloos de finale mis. Vervolgens het eeuwige zoeken naar excuses daarvoor zoals de belangrijkste klacht dat de Oost-Europese landen elkaar de meeste jurypunten toespelen. Onzin, want vorig jaar heeft het Westerse Noorwegen gewonnen. Trouwens de goede burens Nederland en België en de Scandinavische landen zijn onderling geen haar beter.

De klacht dat Nederland niet zijn beste artiest(en) stuurt slaat natuurlijk ook nergens op, zie De Toppers in 2009. Nederland kan geen goede liedjesschrijver en choreograaf betalen. Ook nonsens, want Pierre Kartner behoort tot Nederlands succesvolste internationale liedjes- en tekstschrijvers..

Ik weet niet hoe de choreografie en de presentatie van de Nederlandse inzending er nu uit zullen zien, maar hopelijk zijn deze beter dan die van stijve harken als De Toppers en hun niet-ogende backinggroup. Ook dit excuus is zeer twijfelachtig met als voorbeeld het intieme, kwetsbare voorkomen van de Duitse winnares Nicolle, die op een indrukwekkende manier opriep tot het nog steeds actuele ‘Ein bischen Frieden’.

In 1975 zegevierde Nederland voor het laatst dankzij de popgroep Teach-in met het pretentieloze ‘liedje’ ‘Ding-a-dong’. Teach-in borduurde op een gênante manier door op de trend die het winnende Abba een jaar eerder had ingezet met ‘Waterloo’. Toentertijd

overheerste ook al het showelement dat bijvoorbeeld tot uiting kwam in het overdadige gebruik van make-up (ook bij mannen), kleurrijke pakken en plateauschoenen. De laatste jaren heeft het opzichtige vertoon bizarre vormen aangenomen. Denk hierbij aan de monsterlijke overwinning van de Finse hardrockformatie Lordi in 2006. Dat was ook het jaar waarin het Zuid-Limburgse Treble voortijdig kopje onder ging.

Verbijsterende conclusie

De uitslag van het Eurovisie Songfestival wordt voor de helft bepaald door een vakjury en de overige helft door televoters, die volgens de statistieken hoofdzakelijk in de leeftijd van dertien tot ruim veertig jaar zijn.

Ik ben ouder dan de genoemde leeftijdsgroep. Bovendien heb ik geen verstand van muziek. Ben zelfs nauwelijks muzikliefhebber. Heb ook nooit gedanst. Desondanks is het opvallend dat de winnaar van het Eurovisie Songfestival vaak ook mijn winnaar betreft of iemand uit mijn topdrie.

Met deze constatering neem ik geen genoegen en overdenk de resultaten van mijn beoordeling van de zoektocht naar de musicalsterren voor de hoofdrollen Evita en Joseph. Ik kom tot de onthutsende conclusie dat, nadat ik zowel Brigitte Heitzer (de nieuwe Evita) als Freek Bartels (Joseph) in hun eerste voorronde op de televisie zag optreden, beide meteen mijn topfavoriet waren.

Conclusie: als zelfs ik kan 'raden' wie er gaat winnen, mag nooit meer iemand zeggen dat dergelijke wedstrijden doorgestoken kaart zijn. Dit houdt echter niet in, dat steeds de 'beste' kandidaat wint, want de manier waarop de show in BEELD gebracht wordt, kan doorslaggevend zijn. Jonge mensen zijn immers vooral visueel ingesteld. Dus ook 'de' televisiekijkers.

Ik beken met enige schaamte dat mijn (gezonde) nieuwsgierigheid en de zucht naar een amuserende en mogelijk spannende finale het winnen van mijn afkeer van het protserige waarin het hedendaagse Eurovisie Songfestival uitblinkt. Daarom vergaap ik mij, en 120 miljoen anderen met mij, weer aan deze knallende megashow.

Tekst: Jos Schols

14 mei 2010